

Arrest

nr. 302 913 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 mei 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 mei 2022 om internationale bescherming. Op 14 september 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 september 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Larkalai in het district Dehbalah in Nangarhar. U ging naar de madrassa. U bent religieus gehuwd. U ging naar school tot de tiende graad. Het laatste jaar van uw studies volgde u in Jalalabad. Één van uw broers, Z. H. (...) (CGVS (...)) kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België in 2017. Hij beweerde Afghanistan te hebben verlaten omdat hij door zijn werk als journalist problemen kreeg met Daesh. Uw vader was commandant van het vierde bataljon van het nationale leger (ANA) in Helmand. Hij zat in het legerkorps 215.

Ongeveer één à anderhalf jaar nadat u stopte met school, in de vierde maand van 1399 [06.07.2020] begon u met werken bij de lokale politie (ALP) in het district Dehbalah. U was gestationeerd in de Akakhel post. U startte met dit werk nadat uw vader overleed in de derde maand van 1398 [05.06.2019]. Uw vader werd het doelwit van een mijn. Drie of vier maanden hiervoor startte de taliban al met hem te bedreigen. Uw vader liet u dan ook niet toe om bij de lokale politie te werken omdat hij dit te gevaarlijk vond. Na zijn dood besloot u toch om uzelf bij de lokale politie aan te sluiten. Op het moment van de machtsovername besloot u om uw post te verlaten. U hoorde hoe de taliban het centrum al had ingenomen en op weg was naar de districten. U ging naar huis en vertrok vandaar naar Jalalabad. Op de tweede dag van de machtsovername verliet u Afghanistan.

Twee of drie dagen na uw vertrek kwam de taliban naar uw huis. Ze vroegen naar u en omdat u er niet was, namen ze één van uw broers mee. Na onderhandelingen door de dorpingen en dorspouderen werd uw broer na één week terug vrijgelaten. Één week na zijn vrijlating verhuisden hij en uw andere broer naar Zarai Sarawai in Jalalabad. Vijf of zes maanden na de machtsovername werden verschillende huizen, waaronder dat van u, door de nieuwe overheid doorzocht. Er werd niets gevonden.

Na een reis van ongeveer negen maanden, via onder andere Turkije, Bulgarije, Servië en Oostenrijk, kwam u omstreeks 14 mei 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 16 mei 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw taskera, een kopie van uw ALP-badge, een kopie van uw ALP-trainingscertificaat, een kopie van de bankkaart van uw vader, een kopie van een trainingscertificaat van uw vader, een kopie van uw vaders ANA-badge, een kopie van een transfer orderdocument van uw vader, een kopie van het wapencertificaat van uw vader, een kopie van een identiteitsdocument met algemene informatie over uw vader, zijn werk en zijn overlijden, een kopie van een appreciatiebrief van uw vader, een foto van uw vader en een blauwe map waar de documenten inzaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden door de taliban omwille van uw werk bij de lokale politie (CGVS, p.18, 23). Daarnaast was ook uw vader werkzaam voor de overheid als commandant bij het nationaal leger (CGVS, p.13). Uw vader werd het doelwit van een mijn en overleed (CGVS, p.16). Drie of vier maanden voor zijn dood begon de taliban al met hem te bedreigen (CGVS, p.22). U haalde ook aan dat uw broer Z. H. (...) problemen had met Daesh en daarom Afghanistan verliet, maar u of uw familie kenden hier geen problemen door (CGVS, p.16). Zijn problemen werden door het CGVS ook niet als aannemelijk beschouwd (CGVS (...)).

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en vrees.

Vooreerst slaagde u er niet in uw profiel als lid van de lokale politie aannemelijk te maken. Uw verklaringen in verband met het rekruteringsproces, uw training en uw effectieve werk bleven vaag en oppervlakkig. Zo zei u over uw rekrutering enkel dat u een formulier moest invullen en drie getuigenissen moest hebben (CGVS, p.5). Om het formulier te krijgen, moest u een brief schrijven (CGVS, p.5). Echter, is het opvallend dat u niet kon zeggen wat er in die brief stond omdat u iemand betaalde om hem voor u te schrijven (CGVS, p.5). U kon ook niet zeggen wat er op het formulier stond omdat de malik het voor u invulde (CGVS, p.5). Dit ondanks dat u aangaf dat u zeer geïnteresseerd was om bij de lokale politie te starten en hiervoor zelfs tegen de wensen van uw vader inging (CGVS, p.4-5). U gaf bovendien aan dat u Pashtou kon lezen en schrijven en dat u tot de tiende graad naar school ging (CGVS, p.4, 13). Er is dus geen enkele reden waarom u niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van de documenten nodig voor uw rekrutering. Dit wijst dan ook op een zekere desinteresse in uw eigen situatie. Er zou verwacht kunnen worden dat u hiervoor meer interesse toonde zodat u er zeker van was dat u bij de lokale politie kon starten. Verder kan er in verband met uw rekrutering nog opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u enkel formulieren en getuigenissen nodig had om te kunnen starten. Uit beschikbare informatie blijkt dat rekruten ook biometrisch geregistreerd werden en een urinetest moesten doen (zie administratief dossier). Het is daarnaast opvallend dat u zelf kon kiezen in welke checkpost u wilde werken (CGVS, p.8).

Verder bleven ook uw verklaringen over de training die u moest volgen oppervlakkig. Zo zei u enkel dat u leerde om: wapens te (de)monteren en te gebruiken, de regels te volgen, te praten met mensen en zoekopdrachten uit te voeren (CGVS, p.6). U kreeg verder ook Koran- en Pashtoulessen (CGVS, p.6). Wanneer u dan werd gevraagd om uitleg te geven over de oefeningen die u moest doen, bleef u zeer oppervlakkig. U zei hierop het volgende: "Dezelfde als wat ik vroeger zei. We moesten af en toe ook sport doen, wapens monteren en demonteren, op een doel schieten en die dingen" (CGVS, p.6). Ook wanneer u werd gevraagd naar wat u tijdens de praktijklessen leerde, bleef u zeer vaag. U zei dat er dingen waren en dat u al gezegd had wat u daar geleerd had (CGVS, p.7). Aangezien het uw verantwoordelijkheid is om uw profiel aannemelijk te maken, kon er verwacht worden dat u uitgebreidere en gedetailleerdere antwoorden gaf. Bovendien volgde u de training twee of drie maanden (CGVS, p.6). Hierdoor kon verwacht worden dat u doorleefder over uw training kon vertellen. U kon bijvoorbeeld ook maar twee van de vijf namen geven van de personen waarmee u die verschillende maanden een kamer deelde (CGVS, p.8-9). Bovenstaande beperkte en oppervlakkige verklaringen zorgen er dan ook voor dat er vragen rijzen bij de aannemelijkheid van uw profiel. Bovendien zijn er een aantal tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen, de achtergrondinformatie en de documenten die u voorlegde. Zo zei u de training verschillende maanden gevolgd te hebben (CGVS, p.6) terwijl uit de achtergrondinformatie blijkt dat een training voor de lokale politie maximaal vier weken duurde (zie administratief dossier). Verder blijkt uit uw trainingscertificaat dat de commandant van uw trainingscentrum A. G. Q. (...) was (zie administratief dossier). U zei dan weer dat de commandant van uw trainingscentrum S. Z. (...) was (CGVS, p.6). En de commandant die de training gaf, was A. G. (...) (CGVS, p.7). Beide namen komen niet overeen met wat er op uw trainingscertificaat staat. Op het certificaat staat nog de naam van de onderwijsassistent, M. R. S. (...), maar ook deze naam zei u zelf niet. U verklaarde dat de trainingen gegeven werden door A. G. (...) en G. (...) en H. (...) (CGVS, p.7). Zowel deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het voorgelegde trainingscertificaat als bovenvermelde elementen brengen de geloofwaardigheid van uw profiel in het gedrang.

Deze elementen in combinatie met uw beperkte verklaringen in verband met de periode waarin u in de checkpost werkte, zorgen ervoor dat het niet geloofwaardig is dat u bij de lokale politie werkte. Zo zei u over het uitzicht van de checkpost enkel dat hij uit twee torens en een paar containers bestond (CGVS, p.9). Dit was uw antwoord nadat u werd gevraagd om specifiek te zijn (CGVS, p.9). Wanneer u werd gevraagd naar de controles die u moest uitvoeren, zei u enkel: "Wij moesten naar daar gaan, patrouille doen en dan terugkomen" (CGVS, p.10). Het was in uw eigen voordeel om zo doorleefd en uitgebreid mogelijk over uw taken in de checkpost te vertellen, maar u deed dit niet. Verder is het opmerkelijk dat, ondanks dat u bijna een jaar bij de lokale politie werkte, u tijdens een patrouille nooit iets verdachts bent tegengekomen (CGVS, p.11). U was wel betrokken bij twee incidenten waarbij u drie uur tegen de taliban vocht (CGVS, p.11). Er vielen geen gewonden (CGVS, p.11). Echter, zijn er in de beschikbare bronnen van de periode waarin u bij de checkpost werkte geen incidenten met de taliban in uw district terug te vinden waarbij er geen gewonden vielen (zie administratief dossier). De twee incidenten die u vernoemde, kunnen hierdoor niet bevestigd worden. Uit de achtergrondinformatie blijkt bovendien dat er in de periode dat u werkzaam was bij de lokale politie veel gevechten plaatsvonden tussen onder andere de lokale

politie/arbaki en de taliban. Hierbij lieten ook heel wat lokale politieagenten het leven. Dat u slechts twee incidenten opsomt waarin u betrokken zou zijn geweest, is dus op zich al bijzonder merkwaardig. Verder legde u in verband met uw werk enkel kopieën voor van uw werkbadge en uw trainingscertificaat. Zoals eerder al besproken, kwamen uw verklaringen niet overeen met wat er op het trainingscertificaat stond. Daarnaast kan er uit uw werkbadge niet afgeleid worden in welke checkpost u precies tewerkgesteld was of wanneer u met uw werk begon (zie administratief dossier). Op de werkbadge staan enkel uw naam en die van uw vader, de einddatum van uw badge en het district waarin u werkte. U zei nog één ander document in verband met uw werk gehad te hebben, maar u kon dit niet voorleggen (CGVS, p.12-13). U had ook geen foto's van uzelf op uw werk die uw relaas konden ondersteunen (CGVS, p.23). Opnieuw kon u hierdoor uw profiel niet bevestigen.

Bovendien moet er opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u zelf ooit begon met uw werk bij de lokale politie. U ging daarmee in tegen de wensen van uw vader, die niet wilde dat u voor de politie werkte omdat hij dit te gevaarlijk vond (CGVS, p.4, 9). U begon met uw werk nadat uw vader overleden was (CGVS, p.4). Uw vader werkte voor het leger en overleed door een mijnexplosie (CGVS, p.16). Uw vader was het doelwit geworden van de taliban en werd door hen bedreigd (CGVS, p.14, 16). Het is opvallend dat u, zelfs nadat uw vader u zei dat het werk te gevaarlijk was én nadat hij zelf overleed als gevolg van zijn werk bij de overheid, toch besliste om u bij de lokale politie aan te sluiten (CGVS, p.4). U gaf zelfs aan dat na de dood van jullie vader uw familie geen voorzorgsmaatregelen nam omdat hij de enige was die bij de overheid werkte (CGVS, p.22). Wanneer u werd gevraagd of u dan niet bang was om voor de overheid te beginnen werken, zei u dat u niet bang was en de veiligheidssituatie in uw dorp beter was dan in Helmand, waar uw vader werkte (CGVS, p.22). Elders tijdens het onderhoud omschreef u de veiligheidssituatie voor uw vertrek zelfs als goed. U gaf verder aan dat niemand wist of de taliban aanwezig was omdat die mensen zich overdag als gewone dorpingen voordeden en in de nacht taliban werden (CGVS, p.17-18). Deze laatste beweringen lijken in ieder geval te klemmen met de achtergrondinformatie. Daaruit blijkt immers dat de situatie in het district Dehbala erg volatiel was. In het jaar voorafgaand aan de machtsovername werd er heel wat strijd geleverd door de (lokale) politie, uprising forces en de Afghaanse strijdkrachten tegen de taliban, die bomaanslagen pleegde en allerlei aanvallen uitvoerde op het Afghaanse leger en de politieposten. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de taliban deze incidenten enkel 's nachts zou hebben uitgevoerd, en al zeker niet kort voor de machtsovername. Alle bovenvermelde elementen hebben een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw profiel. Dit heeft ook een negatieve invloed op uw vluchtrelaas. Doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werk bij de lokale politie kan er automatisch geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u Afghanistan tijdens de machtsovername verliet omwille van uw werk bij de lokale politie. Ook aan uw verklaring dat uw jongere broer na uw vertrek ontvoerd werd omwille van uw werk kan als gevolg hiervan geen geloof worden gehecht (CGVS, p.21).

Vervolgens kon u ook het profiel van uw vader als commandant bij het nationaal leger niet aannemelijk maken (CGVS, p.13). U kon enkel zeggen dat hij commandant was van het vierde bataljon in Helmand en dat hij deel uitmaakte van legerkorps 215 (CGVS, p.14). U kon niet zeggen wat zijn taken waren, enkel dat hij de verantwoordelijkheid over het volledige bataljon had, of hoeveel mensen er deel uitmaakten van zijn bataljon (CGVS, p.14). Hiervoor zou uw vader zowel officier als HR-officier geweest zijn, maar u had daar geen verdere informatie over omdat u toen klein was (CGVS, p.14). U vroeg hem zelf nooit om meer informatie omdat hij niet vaak thuis was (CGVS, p.14). Echter, verklaarde u dat uw broer die momenteel ook in België verblijft wel meer op de hoogte was van het werk van uw vader (CGVS, p.14). Zo vertelde uw vader hem bijvoorbeeld over de bedreigingen die hij kreeg (CGVS, p.14). Wanneer u werd gevraagd of u hem dan niet om meer informatie kon vragen, zei u dat uw broer u enkel zegt dat uw vader bedreigingen kreeg en verder niet veel informatie geeft (CGVS, p.14). Het is niet geloofwaardig dat uw broer, met het oog op een positief verloop van uw verzoek en uw interview, u niet meer informatie over uw vader gaf (CGVS, p.14). Daarbovenop gaf u aan ook regelmatig contact met hem te hebben (CGVS, p.16). Het was in uw voordeel om zo goed mogelijk op de hoogte te zijn van het werk van uw vader. Door uw beperkte verklaringen over uw vaders werk kon u niet bewijzen dat de persoon waarover de documenten gaan uw vader is. Daarnaast kon u geen foto's voorleggen van u samen met uw vader en had u ook zijn taskera niet (CGVS, p.15-16). Er werd u gevraagd om de taskera, als u deze zou vinden, na het interview op te sturen, maar op het moment dat deze beslissing geschreven wordt, heeft het CGVS niets meer ontvangen. Ook de verklaringen die uw broer aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming over uw vaders profiel waren erg beperkt (zie informatie in het administratieve dossier). Verder konden er ook tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen de verklaringen die uw broer, Z. H. (...), in verband met het werk van uw vader gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 9 januari 2017 en de verklaringen die u gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde uw broer dat uw vader slechts één keer per jaar of bij de eid-feesten voor één of twee dagen naar huis kwam

(Persoonlijk onderhoud (...), p.10). U verklaarde dan weer dat uw vader om de drie maanden naar huis kwam (CGVS, p.14). Dit is een opvallend verschil. Ook zei u dat uw broer beter op de hoogte is van het werk van uw vader terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zei dat uw vader niet met hem over zijn werk praatte (Persoonlijk onderhoud (...), p.11). Uw broer kreeg al zijn informatie van uw moeder (Persoonlijk onderhoud (...), p.11). Daarnaast verklaarde u dat uw vader bedreigd werd door de taliban (CGVS, p.22). U broer verklaarde dan weer dat uw vader door IS bedreigd werd (Persoonlijk onderhoud (...), p.11, 37). Uzelf zei niets over eventuele bedreigingen die uw vader van IS ontving, ook niet wanneer er gevraagd werd of uw broer de enige was die problemen had met IS (CGVS, p. 14 en 16). Deze tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw broer zorgen er, net zoals bovenstaande elementen voor dat u het profiel van uw vader niet aannemelijk kon maken.

Verder verklaarde u dat de taliban na uw vertrek naar uw huis kwam, op zoek naar u (CGVS, p.22). Naast het feit dat er aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, aangezien uw profiel niet geloofwaardig is, waren er nog een aantal merkwaardigheden in uw verklaringen op te merken. Zo ontvoerde de taliban uw jongere broer en lieten ze hem na één week terug vrij na onderhandelingen met de dorpsouderen (CGVS, p.22). Het is niet aannemelijk dat de taliban na uw vertrek direct uw broer ontvoerden, maar dat er voor uw vertrek nooit iets gebeurde (CGVS, p.18). Over het bezoek van de taliban kon u verder enkel zeggen dat ze vroegen waar u was en dat ze wilden dat u naar hen kwam (CGVS, p.20). Over de ontvoering wist u dan weer enkel dat uw broer een week werd vastgehouden en dat ze hem af en toe sloegen en vroegen waar u was (CGVS, p.21). U kon niet met zekerheid zeggen naar waar ze hem meenamen of wat ze precies van u of uw broer wilden (CGVS, p.21). U zei dat u geen informatie had over wat de taliban van u wou (CGVS, p.21). Aangezien deze situatie rechtstreeks betrekking op u had, kon er verwacht worden dat u hier meer over kon vertellen en beter van op de hoogte was. Ook nam uw familie hierna geen voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.21). Wel, verhuisden uw broers één week nadat uw broer werd vrijgelaten naar Jalalabad (CGVS, p.21). Opvallend is dan weer dat uw broers af en toe nog naar uw dorp gaan (CGVS, p.22). Na de ontvoering zou er verder ook niets meer gebeurd zijn (CGVS, p.22). Deze elementen hebben een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vrees en uw relaas.

Ten slotte, moet er opgemerkt worden dat het hoogst uitzonderlijk overkomt dat u uw vertrek uit Afghanistan op zo'n korte tijd kon organiseren (CGVS, p.18-19). Op het moment van de machtsvername besliste u om Afghanistan te verlaten en een dag later verliet u het land (CGVS, p.18-19). Wanneer u werd gevraagd of het mogelijk was om u vertrek zo snel te regelen, antwoordde u dat uw leven in gevaar was en dat u het snel kon regelen omdat u met uw broer in België had gepraat (CGVS, p.20). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw taskera ondersteunt enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. De kopieën van uw werkbade en trainingscertificaat werden hierboven al inhoudelijk besproken. Voorts kan er niet met zekerheid gezegd worden dat het identiteitsdocument van uw vader, de kopieën van zijn bankkaart, het wapencertificaat, het trainingscertificaat, de ANA-badge, het transfer order document, de appreciatiebrief, daadwerkelijk documenten van uw vader zijn. U kon niet overtuigen dat de persoon op de documenten uw vader is. Bovendien mag niet worden vergeten dat Afgaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afgaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

U legde hiernaast ook een foto van uw vader in zijn doodskist voor. Het CGVS kan nergens uit de foto opmaken dat de persoon die u als uw vader aanduidt daadwerkelijk uw vader is. Er kan daarnaast op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto werd genomen. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's geen

bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security

[situation.pdf](#), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De

aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de

basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "artikel 3", van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, (...);

4. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I, februari 2023, (...);

5. EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 77-78, (...);

6. UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);

7. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, (...);

8. Nansen vzw, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, (...);
9. OHCHR, *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, (...);
10. UNHCR, *Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, (...);
11. STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, *Afghanistan: "The security situation remains a serious concern"*, 20 december 2022, (...);
12. ECRE, *Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, (...);
13. Human Rights Watch, *World report 2023*, (...);
14. UNDP, *Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*, (...);
15. Amnesty International, *Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende 'meedogenloze misstanden' van de Taliban in Afghanistan aanpakt*, 6 maart 2023, (...);
16. COI Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, (...);
17. NANSEN Note 3-22, *Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's*, p. 41-42, (...);
18. FR. John Sawicki, *"Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers"*, augustus 2016, (...);
19. Robert M. Perito, *Special Report*, beschikbaar op : (...).

2.2.2. Op 18 januari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan - Country Focus" van EUAA van december 2023, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban" van 14 december 2023.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een aantal loonbrieven die betrekking hebben op de periode van mei 2023 tot en met januari 2024 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De aangevoerde schending van "artikel 3" bevat onvoldoende precisering om de Raad toe te laten na te gaan welke rechtsregel verzoeker geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze

een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen geloof kan toeschrijven aan zijn vluchtrelaas en vrees nu zijn verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden en de documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming neerlegde deze vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele, objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *update* van de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2023 waarin nog steeds wordt opgeroepen om de gedwongen terugkeer van Afghanen op te schorten.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 18 januari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Dat UNHCR vasthoudt aan zijn eerder standpunt van augustus 2021, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden doden omdat hij werkte bij de Afghaanse Lokale Politie (hierna: ALP). Hij zou gestart zijn met dit werk in juli 2020 nadat zijn vader, die commandant van het vierde bataljon van het Afghaanse nationale leger in Helmand was, in juni 2019 overleed. Zijn vader zou het doelwit zijn geworden van een mijn en drie of vier maanden voor zijn dood al bedreigingen hebben ontvangen van de taliban. Zijn vader zou niet hebben toegelaten dat verzoeker bij de lokale politie ging werken omdat hij dit te gevaarlijk vond, maar na zijn dood zou verzoeker toch besloten hebben om zich daarbij aan te sluiten. Op het moment van de machtsovername zou verzoeker hebben besloten om zijn post te verlaten. Hij zou hebben gehoord hoe de taliban het centrum al hadden ingenomen en op weg waren naar de districten en naar huis zijn gegaan, vandaar naar Jalalabad zijn vertrokken en op de tweede dag van de machtsovername Afghanistan hebben verlaten. Twee of drie dagen na zijn vertrek zouden de taliban naar zijn huis zijn gekomen en naar hem gevraagd hebben. Omdat hij er niet was, zouden ze één van zijn broers hebben meegenomen. Deze zou na onderhandelingen door de dorpelingen en dorpsouderen na één week zijn vrijgelaten en met verzoekers andere broer naar Jalalabad zijn verhuisd. Vijf of zes maanden na de machtsovername zouden verschillende huizen, waaronder dat van verzoeker, door de taliban zijn doorzocht, maar er zou niets zijn gevonden. Eén van verzoekers broers, Z. H., kreeg in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in 2017. Hij beweerde Afghanistan te hebben verlaten omdat hij door zijn werk als journalist problemen kreeg met Daesh.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze oordeelt dat verzoeker er niet in slaagde zijn profiel als lid van de ALP aannemelijk te maken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Uw verklaringen in verband met het rekruteringsproces, uw training en uw effectieve werk bleven vaag en oppervlakkig. Zo zei u over uw rekrutering enkel dat u een formulier moest invullen en drie getuigenissen moest hebben (CGVS, p.5). Om het formulier te krijgen, moest u een brief schrijven (CGVS, p.5). Echter, is het opvallend dat u niet kon zeggen wat er in die brief stond omdat u iemand betaalde om hem voor u te schrijven (CGVS, p.5). U kon ook niet zeggen wat er op het formulier stond omdat de malik het voor u invulde (CGVS, p.5). Dit ondanks dat u aangaf dat u zeer geïnteresseerd was om bij de lokale politie te starten en hiervoor zelfs tegen de wensen van uw vader inging (CGVS, p.4-5). U gaf bovendien aan dat u Pashtou kon lezen en schrijven en dat u tot de tiende graad naar school ging (CGVS, p.4, 13). Er is dus geen enkele reden waarom u niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van de documenten nodig voor uw rekrutering. Dit wijst dan ook op een zekere desinteresse in uw eigen situatie. Er zou verwacht kunnen worden dat u hiervoor meer interesse toonde zodat u er zeker van was dat u bij de lokale politie kon starten. Verder kan er in verband met uw rekrutering nog opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u enkel formulieren en getuigenissen nodig had om te kunnen starten. Uit beschikbare informatie blijkt dat rekruten ook biometrisch geregistreerd werden en een urinetest moesten doen (zie administratief dossier). Het is daarnaast opvallend dat u zelf kon kiezen in welke checkpost u wilde werken (CGVS, p.8). Verder bleven ook uw verklaringen over de training die u moest volgen oppervlakkig. Zo zei u enkel dat u leerde om: wapens te (de)monteren en te gebruiken, de regels te volgen, te praten met mensen en zoekopdrachten uit te voeren (CGVS, p.6). U kreeg verder ook Koran- en Pashtoulessen (CGVS, p.6). Wanneer u dan werd gevraagd om uitleg te geven over de oefeningen die u moest doen, bleef u zeer oppervlakkig. U zei hierop het volgende: “Dezelfde als wat ik vroeger zei. We moesten af en toe ook sport doen, wapens monteren en demonteren, op een doel schieten en die dingen” (CGVS, p.6). Ook wanneer u werd gevraagd naar wat u tijdens de praktijklessen leerde, bleef u zeer vaag. U zei dat er dingen waren en dat u al gezegd had wat u daar geleerd had (CGVS, p.7). Aangezien het uw verantwoordelijkheid is om uw profiel aannemelijk te maken, kon er verwacht worden dat u uitgebreidere en gedetailleerdere antwoorden gaf. Bovendien volgde u de training twee of drie maanden (CGVS, p.6). Hierdoor kon verwacht worden dat u doorleefder over uw training kon vertellen. U kon bijvoorbeeld ook maar twee van de vijf namen geven van de personen waarmee u die verschillende maanden een kamer deelde (CGVS, p.8-9). Bovenstaande beperkte en oppervlakkige verklaringen zorgen er dan ook voor dat er vragen rijzen bij de aannemelijkheid van uw profiel. Bovendien zijn er een aantal tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen, de achtergrondinformatie en de documenten die u voorlegde. Zo zei u de training

verschillende maanden gevolgd te hebben (CGVS, p.6) terwijl uit de achtergrondinformatie blijkt dat een training voor de lokale politie maximaal vier weken duurde (zie administratief dossier). Verder blijkt uit uw trainingscertificaat dat de commandant van uw trainingscentrum A. G. Q. (...) was (zie administratief dossier). U zei dan weer dat de commandant van uw trainingscentrum S. Z. (...) was (CGVS, p.6). En de commandant die de training gaf, was A. G. (...) (CGVS, p.7). Beide namen komen niet overeen met wat er op uw trainingscertificaat staat. Op het certificaat staat nog de naam van de onderwijsassistent, M. R. S. (...), maar ook deze naam zei u zelf niet. U verklaarde dat de trainingen gegeven werden door A. G. (...) en G. (...) en H. (...) (CGVS, p.7). Zowel deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het voorgelegde trainingscertificaat als bovenvermelde elementen brengen de geloofwaardigheid van uw profiel in het gedrang.

Deze elementen in combinatie met uw beperkte verklaringen in verband met de periode waarin u in de checkpost werkte, zorgen ervoor dat het niet geloofwaardig is dat u bij de lokale politie werkte. Zo zei u over het uitzicht van de checkpost enkel dat hij uit twee torens en een paar containers bestond (CGVS, p.9). Dit was uw antwoord nadat u werd gevraagd om specifiek te zijn (CGVS, p.9). Wanneer u werd gevraagd naar de controles die u moest uitvoeren, zei u enkel: "Wij moesten naar daar gaan, patrouille doen en dan terugkomen" (CGVS, p.10). Het was in uw eigen voordeel om zo doorleefd en uitgebreid mogelijk over uw taken in de checkpost te vertellen, maar u deed dit niet. Verder is het opmerkelijk dat, ondanks dat u bijna een jaar bij de lokale politie werkte, u tijdens een patrouille nooit iets verdachts bent tegengekomen (CGVS, p.11). U was wel betrokken bij twee incidenten waarbij u drie uur tegen de taliban vocht (CGVS, p.11). Er vielen geen gewonden (CGVS, p.11). Echter, zijn er in de beschikbare bronnen van de periode waarin u bij de checkpost werkte geen incidenten met de taliban in uw district terug te vinden waarbij er geen gewonden vielen (zie administratief dossier). De twee incidenten die u vernoemde, kunnen hierdoor niet bevestigd worden. Uit de achtergrondinformatie blijkt bovendien dat er in de periode dat u werkzaam was bij de lokale politie veel gevechten plaatsvonden tussen onder andere de lokale politie/arbaki en de taliban. Hierbij lieten ook heel wat lokale politieagenten het leven. Dat u slechts twee incidenten opsomt waarin u betrokken zou zijn geweest, is dus op zich al bijzonder merkwaardig. Verder legde u in verband met uw werk enkel kopieën voor van uw werkbadge en uw trainingscertificaat. Zoals eerder al besproken, kwamen uw verklaringen niet overeen met wat er op het trainingscertificaat stond. Daarnaast kan er uit uw werkbadge niet afgeleid worden in welke checkpost u precies tewerkgesteld was of wanneer u met uw werk begon (zie administratief dossier). Op de werkbadge staan enkel uw naam en die van uw vader, de einddatum van uw badge en het district waarin u werkte. U zei nog één ander document in verband met uw werk gehad te hebben, maar u kon dit niet voorleggen (CGVS, p.12-13). U had ook geen foto's van uzelf op uw werk die uw relaas konden ondersteunen (CGVS, p.23). Opnieuw kon u hierdoor uw profiel niet bevestigen.

Bovendien moet er opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u zelf ooit begon met uw werk bij de lokale politie. U ging daarmee in tegen de wensen van uw vader, die niet wilde dat u voor de politie werkte omdat hij dit te gevaarlijk vond (CGVS, p.4, 9). U begon met uw werk nadat uw vader overleden was (CGVS, p.4). Uw vader werkte voor het leger en overleed door een mijnexplosie (CGVS, p.16). Uw vader was het doelwit geworden van de taliban en werd door hen bedreigd (CGVS, p.14, 16). Het is opvallend dat u, zelfs nadat uw vader u zei dat het werk te gevaarlijk was én nadat hij zelf overleed als gevolg van zijn werk bij de overheid, toch besliste om u bij de lokale politie aan te sluiten (CGVS, p.4). U gaf zelfs aan dat na de dood van jullie vader uw familie geen voorzorgsmaatregelen nam omdat hij de enige was die bij de overheid werkte (CGVS, p.22). Wanneer u werd gevraagd of u dan niet bang was om voor de overheid te beginnen werken, zei u dat u niet bang was en de veiligheidssituatie in uw dorp beter was dan in Helmand, waar uw vader werkte (CGVS, p.22). Elders tijdens het onderhoud omschreef u de veiligheidssituatie voor uw vertrek zelfs als goed. U gaf verder aan dat niemand wist of de taliban aanwezig was omdat die mensen zich overdag als gewone dorpelingen voordeden en in de nacht taliban werden (CGVS, p.17-18). Deze laatste beweringen lijken in ieder geval te klemmen met de achtergrondinformatie. Daaruit blijkt immers dat de situatie in het district Dehbala erg volatiel was. In het jaar voorafgaand aan de machtsovername werd er heel wat strijd geleverd door de (lokale) politie, uprising forces en de Afghaanse strijdkrachten tegen de taliban, die bomaanslagen pleegde en allerlei aanvallen uitvoerde op het Afghaanse leger en de politieposten. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de taliban deze incidenten enkel 's nachts zou hebben uitgevoerd, en al zeker niet kort voor de machtsovername. Alle bovenvermelde elementen hebben een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw profiel. Dit heeft ook een negatieve invloed op uw vluchtrelaas. Doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werk bij de lokale politie kan er automatisch geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u Afghanistan tijdens de machtsovername verliet omwille van uw werk bij de lokale politie. Ook aan uw verklaring dat uw jongere broer na uw vertrek ontvoerd werd omwille van uw werk kan als gevolg hiervan geen geloof worden gehecht (CGVS, p.21)."

Door louter te verwijzen naar zijn eerdere verklaringen en te betogen dat hij uitvoerig heeft beschreven hoe de inschrijving bij de lokale politie verliep, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en draagkrachtig zijn, zodat zij onverminderd overeind blijven. Er wordt afdoende uiteengezet dat verzoekers verklaringen over het rekruteringsproces vaag en oppervlakkig bleven.

Verzoeker kan vervolgens niet overtuigen waar hij stelt dat hij, aangezien hij gefocust was op starten bij de politie, aandacht schonk aan de formaliteiten die voldaan dienden te worden en niet zozeer aan de eigenlijke inhoud van de brieven. Zelfs al zou hij iemand betaald hebben om de brief te schrijven, dan nog kan er van hem worden verwacht dat hij meer interesse zou tonen voor de inhoud van de documenten die nodig zijn voor zijn rekrutering en dat hij hiervan op de hoogte is, temeer daar hij verklaarde zeer geïnteresseerd te zijn om bij de lokale politie te starten, *Pashtou* te kunnen lezen en schrijven en tot de tiende graad naar school te zijn gegaan (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5 en 13).

Verzoeker kan evenmin volstaan met te verwijzen naar een rapport van Robert M. Perito waaruit zou blijken dat de organisatie en de opleiding van de ALP niet van optimaal niveau en niet zo professioneel was als in het Westen. De Raad stelt vooreerst vast dat dit rapport dateert van augustus 2009, zodat niet aangetoond wordt dat de informatie die erin wordt vermeld nog voldoende actueel is en van toepassing is op de opleiding die verzoeker ongeveer in het jaar 2020 zou hebben gevolgd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en 9). Hoe dan ook doet het gegeven dat de organisatie en de opleiding van de ALP niet van optimaal en professioneel niveau zou zijn geweest geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn opleiding en werkzaamheden in de checkpost in het algemeen weinig doorleefd en gedetailleerd waren (*ibid.*, p. 6-12). Dat hij wel (summier) kon toelichten uit welke delen een wapen bestaat, met welk wapen hij werkte, hoeveel hij verdiende en waar hij sliep, verandert niets aan de voorgaande conclusies. Voorts verklaart het gegeven dat zijn opleiding en werkzaamheden niet uit diepgaandere taken zouden hebben bestaan niet dat verzoeker maar twee van de vijf namen kon geven van de personen met wie hij verschillende maanden een kamer zou hebben gedeeld, dat de informatie die hij gaf over de duur van zijn opleiding niet overeenstemt met achtergrondinformatie in het administratief dossier, dat zijn verklaringen over de commandant van zijn trainingscentrum verschilt van wat hierover staat in het trainingscertificaat dat hij neerlegde en dat hij het uitzicht van de checkpost waar hij werkte zo moeizaam kon beschrijven.

Door nog louter te benadrukken dat hij ter ondersteuning van zijn relaas ook fotokopieën van documenten heeft neergelegd "*die zeker als een begin van bewijs dienen*", slaagt verzoeker er evenmin in om concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing over deze documenten. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker in verband met zijn werk enkel fotokopieën voorlegde van zijn werkbadge en trainingscertificaat, dat verzoekers verklaringen niet overeenkwamen met wat er op het trainingscertificaat staat, dat er uit verzoekers werkbadge niet afgeleid kan worden in welke checkpost hij precies tewerkgesteld was of wanneer hij met zijn werk begon, dat verzoeker verklaarde nog een ander document in verband met zijn werk gehad te hebben, maar dit niet kon voorleggen en dat verzoeker ook geen foto's van zichzelf op zijn werk had die zijn relaas konden ondersteunen, zodat hij opnieuw zijn profiel als lid van de ALP niet kan bevestigen. De door verzoeker voorgelegde stukken vormen dan ook geen sluitend bewijs voor zijn profiel, zodat verzoeker hierover voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen diende af te leggen om dit profiel aannemelijk te maken. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat hij daar niet in geslaagd is.

Voorts betoogt verzoeker dat zijn motief om zich aan te sluiten bij de ALP een uiterst subjectief element is en benadrukt hij dat hij zijn thuisland wilde dienen. Hij stelt dat hoewel zijn vader overleed omwille van zijn werk bij de overheid, hijzelf geïnspireerd was door zijn vader om voor het land te vechten en iets te kunnen doen. Hoewel het merkwaardig is dat verzoeker ervoor koos om te beginnen werken bij de ALP en dat hij daarmee inging tegen de wensen van zijn pas overleden vader, sluit dit enkele gegeven op zich inderdaad niet uit dat verzoeker toch bij de ALP zou zijn beginnen werken. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in slaagde zijn profiel als lid van de ALP aannemelijk te maken. Zo is het bijvoorbeeld frappanter dat verzoeker aangaf dat zijn familie na de dood van zijn vader geen verzorgsmaatregelen nam omdat hij de enige was die bij de overheid werkte.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat verzoeker ook het profiel van zijn vader als commandant bij het nationaal leger niet aannemelijk kon maken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U kon enkel zeggen dat hij commandant was van het vierde bataljon in Helmand en dat hij deel uitmaakte van legerkorps 215 (CGVS, p.14). U kon niet zeggen wat zijn taken waren, enkel dat hij de verantwoordelijkheid over het volledige bataljon had, of hoeveel mensen er deel uitmaakten van zijn bataljon (CGVS, p.14). Hiervoor zou uw vader zowel officier als HR-officier geweest zijn, maar u had daar geen verdere informatie over omdat u toen klein was (CGVS, p.14). U vroeg hem zelf nooit om meer informatie omdat hij niet vaak thuis was (CGVS, p.14). Echter, verklaarde u dat uw broer die momenteel ook in België verblijft wel meer op de hoogte was van het werk van uw vader (CGVS, p.14). Zo vertelde uw vader hem bijvoorbeeld over de bedreigingen die hij kreeg (CGVS, p.14). Wanneer u werd gevraagd of u hem dan niet om meer informatie kon vragen, zei u dat uw broer u enkel zegt dat uw vader bedreigingen kreeg en verder niet veel informatie geeft (CGVS, p.14). Het is niet geloofwaardig dat uw broer, met het oog op een positief verloop van uw verzoek en uw interview, u niet meer informatie over uw vader gaf (CGVS, p.14). Daarbovenop gaf u aan ook regelmatig contact met hem te hebben (CGVS, p.16). Het was in uw voordeel om zo goed mogelijk op de hoogte te zijn van het werk van uw vader. Door uw beperkte verklaringen over uw vaders werk kon u niet bewijzen dat de persoon waarover de documenten gaan uw vader is. Daarnaast kon u geen foto’s voorleggen van u samen met uw vader en had u ook zijn taskera niet (CGVS, p.15-16). Er werd u gevraagd om de taskera, als u deze zou vinden, na het interview op te sturen, maar op het moment dat deze beslissing geschreven wordt, heeft het CGVS niets meer ontvangen. Ook de verklaringen die uw broer aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming over uw vaders profiel waren erg beperkt (zie informatie in het administratieve dossier). Verder konden er ook tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen de verklaringen die uw broer, Z. H. (...), in verband met het werk van uw vader gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 9 januari 2017 en de verklaringen die u gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde uw broer dat uw vader slechts één keer per jaar of bij de eid-feesten voor één of twee dagen naar huis kwam (Persoonlijk onderhoud (...), p.10). U verklaarde dan weer dat uw vader om de drie maanden naar huis kwam (CGVS, p.14). Dit is een opvallend verschil. Ook zei u dat uw broer beter op de hoogte is van het werk van uw vader terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zei dat uw vader niet met hem over zijn werk praatte (Persoonlijk onderhoud (...), p.11). Uw broer kreeg al zijn informatie van uw moeder (Persoonlijk onderhoud (...), p.11). Daarnaast verklaarde u dat uw vader bedreigd werd door de taliban (CGVS, p.22). U broer verklaarde dan weer dat uw vader door IS bedreigd werd (Persoonlijk onderhoud (...), p.11, 37). Uzelf zei niets over eventuele bedreigingen die uw vader van IS ontving, ook niet wanneer er gevraagd werd of uw broer de enige was die problemen had met IS (CGVS, p. 14 en 16). Deze tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw broer zorgen er, net zoals bovenstaande elementen voor dat u het profiel van uw vader niet aannemelijk kon maken.”

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zijn vader niet veel thuis was en dat hij zelf nog jong was toen zijn vader bij het leger werkte, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Verder stelt verzoeker dat het werk van zijn vader gevoelige informatie betrof, zodat het niet merkwaardig is dat deze hem als kind niet veel informatie meedeelde en dat hij niet meer details kan toelichten. Er wordt van hem nochtans niet verwacht dat hij een veelheid aan details zou kunnen geven over het werk van zijn vader, doch wel (onder meer) dat hij (in het algemeen) kan zeggen wat de taken van zijn vader waren, wat moeilijk gezien kan worden als ‘gevoelige informatie’. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat er verschillende tegenstrijdigheden waren tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn broer, wat bijkomend afbreuk doet aan verzoekers verklaringen over het profiel van zijn vader.

Voorts benadrukt verzoeker dat hij aan zijn broer meerdere malen heeft gevraagd om verdere informatie te verschaffen over hun vader, maar dat deze vaag bleef omdat hij zelf niet over veel details beschikt. Hij betoogt dat hij niet meer kan doen dan het navragen en dat de desinteresse of onwetendheid van zijn broer hem niet verweten kan worden. De Raad kan heden echter alleen maar vaststellen dat verzoeker door zijn beperkte verklaringen over het werk van zijn vader, de verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer en het gegeven dat hij niet aantoont dat de door hem voorgelegde documenten betrekking hebben op zijn vader – hij kan geen foto’s voorleggen waarop hij samen met zijn vader staat en laat na om zijn vaders taskera bij te brengen – het profiel van zijn vader niet aannemelijk maakt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij getracht heeft om meer informatie over de werkzaamheden en bedreigingen van zijn vader te bekomen via andere familieleden, zoals zijn moeder. Van verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij zich – indien hij werkelijk een gegronde vrees voor

vervolgning heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen – voor de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud terdege informeert over de cruciale elementen van zijn verzoek, zoals de werkzaamheden en bedreigingen van zijn vader. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Daarbij komen de volgende merkwaardigheden in verzoekers verklaringen over het huisbezoek van de taliban na zijn vertrek:

“Zo ontvoerde de taliban uw jongere broer en lieten ze hem na één week terug vrij na onderhandelingen met de dorpsouderen (CGVS, p.22). Het is niet aannemelijk dat de taliban na uw vertrek direct uw broer ontvoerden, maar dat er voor uw vertrek nooit iets gebeurde (CGVS, p.18). Over het bezoek van de taliban kon u verder enkel zeggen dat ze vroegen waar u was en dat ze wilden dat u naar hen kwam (CGVS, p.20). Over de ontvoering wist u dan weer enkel dat uw broer een week werd vastgehouden en dat ze hem af en toe sloegen en vroegen waar u was (CGVS, p.21). U kon niet met zekerheid zeggen naar waar ze hem meenamen of wat ze precies van u of uw broer wilden (CGVS, p.21). U zei dat u geen informatie had over wat de taliban van u wou (CGVS, p.21). Aangezien deze situatie rechtstreeks betrekking op u had, kon er verwacht worden dat u hier meer over kon vertellen en beter van op de hoogte was. Ook nam uw familie hierna geen voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.21). Wel, verhuisden uw broers één week nadat uw broer werd vrijgelaten naar Jalalabad (CGVS, p.21). Opvallend is dan weer dat uw broers af en toe nog naar uw dorp gaan (CGVS, p.22). Na de ontvoering zou er verder ook niets meer gebeurd zijn (CGVS, p.22). Deze elementen hebben een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vrees en uw relaas.”

Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motieven van de bestreden beslissing. De Raad is eveneens van oordeel dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker van het huisbezoek door de taliban en de hierop gevolgde ontvoering van zijn broer slechts weinig op de hoogte was en dat dit gegeven een negatief effect heeft op de geloofwaardigheid van zijn vrees en relaas. Dat verzoeker weinig contact zou hebben met zijn familieleden en dat er op de momenten dat zij met elkaar spreken niet altijd tijd is om deze zaken uitvoerig te bespreken kan dit niet verschonen, temeer nu hij verklaarde nog één of twee keer per maand contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Dat zijn familieleden het tijdens deze contactmomenten niet uitvoeriger konden hebben over het huisbezoek en de ontvoering, is verder een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gelet op de ernst van de beweerde feiten en de impact ervan op zijn nood aan internationale bescherming, kan er worden verwacht dat verzoeker elk contactmoment met zijn familieleden zou hebben aangegrepen om hierover meer informatie te bekomen. Uit zijn verklaringen kan evenwel niet blijken dat hij dit zou hebben gedaan.

Waar verzoeker stelt dat zijn familie een week na het incident is verhuisd naar Jalalabad, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet overeenstemt met zijn verklaring dat enkel zijn twee jongere broers verhuisd zijn naar Jalalabad en dat zijn moeder en vrouw nog in het dorp wonen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en 20-22). Bovendien kan dit niet volstaan als afdoende voorzorgsmaatregel nu verzoeker verklaarde dat zijn broers af en toe nog naar het dorp gaan, wat een negatief effect heeft op de geloofwaardigheid of minstens de ernst van zijn vrees en relaas. Door louter te stellen dat dit niet in zijn handen ligt, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat het hoogst uitzonderlijk overkomt dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan op zo een korte tijd kon organiseren:

“Op het moment van de machtsovername besliste u om Afghanistan te verlaten en een dag later verliet u het land (CGVS, p.18-19). Wanneer u werd gevraagd of het mogelijk was om u vertrek zo snel te regelen, antwoordde u dat uw leven in gevaar was en dat u het snel kon regelen omdat u met uw broer in België had gepraat (CGVS, p.20). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij benadrukt dat zijn broer in België de praktische zaken had geregeld en betoogt dat men bereid is om er alles aan te doen opdat men in veiligheid kan verkeren ten tijde dat iemands leven in gevaar is. Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die een dergelijke bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht met zich meebrengen, is het immers weinig realistisch dat verzoeker op een korte termijn van één à twee dagen zijn vertrek uit Afghanistan kon organiseren, zelfs indien zijn broer

hierbij geholpen zou hebben. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De kopie van uw taskera ondersteunt enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. De kopieën van uw werkbadge en trainingscertificaat werden hierboven al inhoudelijk besproken. Voorts kan er niet met zekerheid gezegd worden dat het identiteitsdocument van uw vader, de kopieën van zijn bankkaart, het wapencertificaat, het trainingscertificaat, de ANA-badge, het transfer order document, de appreciatiebrief, daadwerkelijk documenten van uw vader zijn. U kon niet overtuigen dat de persoon op de documenten uw vader is. Bovendien mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

U legde hiernaast ook een foto van uw vader in zijn doodskist voor. Het CGVS kan nergens uit de foto opmaken dat de persoon die u als uw vader aanduidt daadwerkelijk uw vader is. Er kan daarnaast op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto werd genomen. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond."

Door in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij verscheidene documenten heeft neergelegd en dus alle moeite heeft gedaan om zoveel mogelijk stukken bij te brengen, beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van de hierboven weergegeven pertinente motieven en brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

De algemene informatie waaraan in de inventaris bij het verzoekschrift wordt gerefereerd, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

De loonbrieven die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn tewerkstelling in België en staven de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie opgenomen in het administratief dossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban die hem zouden willen doden omdat hij werkte voor de ALP.

Nu verzoeker er niet in slaagde het profiel van zijn vader als commandant bij het nationaal leger aannemelijk te maken, kan evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wees tijdens zijn persoonlijk onderhoud eveneens op de problemen die zijn broer Z. H. in Afghanistan zou hebben gekend met Daesh, waardoor zijn broer naar België is gevlucht. Verzoeker en zijn andere familieleden zouden hierdoor echter geen problemen hebben gekend (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hoewel zijn broer in België subsidiaire bescherming bewam, werden diens problemen door het CGVS niet aannemelijk bevonden (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie'). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer problemen zou kennen omwille van de (beweerde) problemen van zijn broer Z. H. met Daesh.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit laatste betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegeëcht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “*Afghanistan targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 18 januari 2024 doet niet anders besluiten.

Verzoeker is een Afghaanse man van 21 jaar oud die Afghanistan volgens zijn verklaringen de tweede dag van de machtsovername door de taliban, *i.e.* 16 augustus 2021, heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, verklaring DVZ, vraag nr. 33, en stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 19). Hij was dus 18 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder verklaarde verzoeker in Afghanistan tot de tiende graad naar school te zijn gegaan en vier of vijf jaar les te hebben gevolgd in de *madrassa* (*ibid.*, p. 4) en spreekt hij *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Dat hij sinds 22 november 2021 in België verblijft, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in zijn verklaring tijdens de administratieve procedure dat hij België op 14 mei 2022 is binnengekomen (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Enregistrer Demande Protection Internationale (DPI)). Hoe dan ook kan uit de loutere omstandigheid dat verzoeker bijna twee jaar in België verblijft niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker laat voorts na zijn beweringen in zijn verzoekschrift dat het, gezien zijn schoolgang, niet mag verwonderen dat hij hier reeds een leven heeft opgebouwd, zich inzet om aan zijn toekomst in België te werken en zich ontwikkeld heeft onder de geldende Belgische waarden en normen verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een aantal loonbrieven. Deze loonbrieven tonen enkel aan dat hij in België heeft gewerkt in de periode van mei 2023 tot en met januari 2024 en dat hij hiervoor een loon heeft ontvangen. Deze stukken tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer. Dat hij *“zichzelf reeds in slecht daglicht heeft geplaatst bij de Taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten”* en hij hierdoor zal vallen onder *“de tweede categorie ‘slechte Afghanen’”*, waardoor hij zal worden bekritiseerd door de taliban en dus risico loopt bij een terugkeer, is verder opnieuw een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker maakte tijdens de administratieve procedure immers geen melding van een vrees voor (gedwongen) rekrutering door de taliban.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat zijn profiel als terugkeerder door de adjunct-commissaris niet werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Uit het voorgaande blijkt dat hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, doch dat de elementen die hij aanbrengt niet volstaan om een daadwerkelijke of toegeschreven verwestering aannemelijk te maken.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte interpretatie van de *sharia* die de taliban wensen te hanteren en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij in niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar wordt verwezen kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school en de *madrassa* is gegaan en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn werk bij de ALP niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele

bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk

handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg

van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 18 januari 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift

verwijst, is minder recent dan, of ligt minstens in lijn met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN